Min Lykkestjerne.

Lystspil i een Act af E. Scribe.

Personerne:

Kerbennec, Fabrikeier.
Hortense, hans Datter.
Edouard d'Ancenis, hans Søstersøn.
Paimpol, hans Nabo.
Josseline, Gartnerske.

Handlingen foregaaer i Bretagne i Omegnen af Morlaix.

Theatret forestiller en ottekantet Sal; i Baggrunden Hovedøren; i begge Hjørner Glasdøre, der føre ud til en Have; tilhøire paa første Coulisse en Dør; foran paa Scenen en Skrivepult; tilvenstre paa første Coulisse en Kamin, ved Kaminen en Stol; desuden en Geridon med en Brodeerramme; Lænestole og andre Stole.

Første Scene.

Hortense. Kerbennec.

(Kerbennec sidder ved Skrivepulten tilhøire og holder i Haanden et Brev; Hortense kommer ind fra Baggrunden.)

Kerbennec (kaster opbragt Brevet). Nei, det havde jeg aldrig ventet, nei!

Hortense (nærmer sig Faderen). Men, kjære Fader, hvad er der iveien?

Kerbennec. Denne Proces med min Svoger d'Ancenis, denne Proces om vor Opgjørelse, som har varet i ti Aar —

Hortense (smilende). Ligesom den trojanske Krig.

Kerbennec. Denne Proces, som jeg har vundet i første Instants!

Hortense. Nu?

Kerbennec. Ja, nu har jeg tabt den i Paris ved Overretten. (gaaer hen tilvenstre.) Men Du begriber nok, at det ikke skal blive derved! . . . Jeg er Bretagner, jeg viger ikke, og endnu iaften vil jeg skrive til en anden Advocat —

Hortense. En endnu! Det bliver den syvende!

Kerbennec. En Advocat ved Høiesteret . . . for at han kan tage sig af min Sag.

Hortense (bønlig). Men Fader —

Kerbennec. Om det saa skal vare i ti Aar til! (gaaer hen tilhøire). Og om jeg saa døer inden jeg faaer Ende paa den, saa skal Du faae den i Arv. Jeg haaber da, Du vil ikke frasige Dig den, men ogsaa lige til din Død forsvare vore Rettigheder. (sætter sig.)

Hortense (bøier sig over sin Fader). Javist, men vilde Du nu blot engang ogsaa høre min Forsvarstale? —

Kerbennec. En Forsvarstale?

Hortense. Det bliver Din ottende Advocat; men han skal Ingenting koste Dig, han fordrer Intet uden Din Lykke og Din Ro. Hvormeget beløb oprindelig den Sum sig til, hvorom Sagen dreier sig?

Kerbennec. Til 50,000 Francs. (opbragt.) Min Svoger og jeg vare i Compagni; men da min Søster døde . . . Din stakkels Tante . . . maatte vi gjøre op . . . afslutte vort Regnskab, og efter vore Bøger havde jeg udlagt 50,000 Francs. Forestil Dig —

Hortense. Jeg plaiderer i Grunden ikke, jeg gjør som Domstolen ved første Instants, jeg lader Dig vinde Sagen. Det var altsaa 50,000 Francs, hvorom Sagen dreiede sig?

Kerbennec. Men denne Proces har ført et Dusin andre med sig.

Hortense. Nu, hvormeget har Du for Øieblikket anvendt baade paa den store og Dusinet, som den har slæbt efter sig?

Kerbennec (vranten). Aa, hvad veed jeg . . . næsten 80,000 Francs . . . lad os tage hundrede . . . hundrede og tyve, om Du vil —

Hortense. Nu, hvad gjør det! Du er rig, det har Du sagt mig tidt, man taler overalt om Herr Kerbennec som en af de første Fabrikeiere og rigeste Godsbesiddere i Bretagne. Jeg hører ikke efter det, men jeg veed det dog. — Desuden har Du kun een Datter . . . en fortræffelig Datter, som holder af Dig, som kjæler for Dig, som altid er af Din Mening og aldrig skjænder paa Dig . . . kort sagt, Du har saa mange Grunde til at være lykkelig . . . Du er det ikke.

Kerbennec. Det er sandt —

Hortense. Skriv op i Din Regnskabsbog Alt, hvad Du i de sidste ti Aar har givet ud af Bekymringer, Sorger, Engstelser, skuffede Forhaabninger . . . hver Aften har Du fortalt mig om denne Proces.

Kerbennec. Ja, i ti Aar har jeg vundet den hver Aften.

Hortense. Læg dertil Utaalmodigheden, det slette Humeur, som forjager den henri-

vende Fortrolighed, . . . Hadet, som fortærer Hjertet . . . Vreden, som stiger til Hovedet og bringer Blodet i Oprør . . . og Du, som kan regne, læg alle disse daglige Ærgrelser sammen og siig mig saa, om Du nogensinde kan faae dem betalt ved at vinde 50,000 Francs.

Kerbennec. Det er muligt. (reiser sig.) Men jeg kan dog ikke give efter, naar jeg har Ret. (gaaer den tilvenstre.)

Hortense. Det sige Alle, som føre Proces.

Kerbennec. Jeg kan ikke lade denne d'Ancenis, denne Paarørende, som jeg ikke kan fordrage, bryste sig over sin Triumph.

Hortense. Ja, det er virkelig en herlig Triumph. Først koster den ham rimeligviis ligesaa meget som Dig, og han er ikke rig. Han har havt store Tab, siger man —

Kerbennec (barsk). Det er hans Feil! Hvorfor procederer han istedetfor at tage sig af sine Affairer? Var han kommen til mig, havde han sagt: „Jeg har Uret", skulde jeg have eftergivet ham disse 50,000 Francs, ja to tre Gange saa meget, om det havde været nødvendigt.

Hortense. Det er smukt, deri gjenkjender jeg Dig! Men hvorledes skal han tilstaae, at han havde Uret, naar han, som Du, troer at have Ret . . . naar han, som Du, troer, at det gjælder hans Ære?

Kerbennec. Hans Ære! . . . Siig hellere hans Haardnakketheb, hans Stivsind . . . for egensindig er han.

Hortense. Han er Bretagner ... som Du!

Kerbennec. Ti Gange værre! . . . Erindrer Du ham blot?

Hortense. Hvad jeg erindrer, er, at han var en høist elskværdig, føielig Onkel, som gjorde Alt, hvad jeg ønskede, som hver Dag bragte mig nydelige Dukker, der altid bleve slaaede istykker af hans Søn, Fætter Edouard —

Kerbennec. Som Du bestandig laae i Klammeri med.

Hortense. Hvilket dog ikke hindrer os i at holde af hinanden; og Du har opdraget mig til at betragte dem som Uvedkommende, som Fremmede, som Fiender.

Kerbennec (barsk). Deri har jeg gjort Ret! . . . Men Du taler, som om Du endnu kjendte dem, og Du har ikke seet dem, siden Du var Barn.

Hortense. Maaskee dog.

Kerbennec (rynker Panden). Hvad vil det sige?

Hortense. I Brest for to Maaneder siden, paa Præfektens Bal, sad jeg ved Siden af Frøken Kerkado, en af Departementets Skjønheder, en Veninde, som havde taget mig med, og som var den Eneste, jeg kjendte. Imellem en Gruppe Dandsere lagde vi Mærke til en Cavalleer, som vexelviis betragtede min Veninde og mig. Det var klart, at han vaklede imellem os To.

Kerbennec. Det vakte Jer Nysgjerrighed.

Hortense (smilende). Javist! Endelig — kommer han til mig.

Kerbennec. Det smigrede Din Egenkjærlighed.

Hortense. Det fragaaer jeg ikke. Min Dandser var meget munter, meget morsom, original, aandfuld og valsede meget godt . . . kort en udmærket Cavalleer! . . . Da jeg kom hen paa min Plads, spurgte jeg ogsaa min Veninde om hans Navn . . . Herr Edouard d'Ancenis!!

Kerbennec. Min Søstersøn!

Hortense. Det var min Fætter, som Du i ti Aar havde vænnet mig til at afsky, en Vane, jeg skyndte mig med at lægge mig efter paany. Jeg bønfaldt Frøken Kerkado om ikke at røbe mit Navn, og da han igjen kom og engagerede mig, tænkte jeg paa Dig; jeg svarede ham koldt, at jeg ikke dandsede mere den Aften, og jeg holdt Ord.

Kerbennec. Det var godt.

Hortense. Ikke sandt? Det var datterligt handlet, heltemodigt . . . især da Sandheden nøder mig til at tilstaae, at han ogsaa fra det Dieblik holdt op med at dandse og . . . hvad jeg ikke havde forudseet, hver Gang min Veninde dandsede, kom han som af en Hændelse og satte sig paa den ledige Stol.

Kerbennec (opbragt). For at gjøre Cour til Dig!

Hortense. Det var en Hensigt, jeg strax mistænkte ham for; men min imponerende Mine overbeviste ham om, at enhver anden Gjenstand vilde behage mig mere, og et Dieblik efter dreiede Conversationen sig om Reiser, om Amerika, hvorfra han netop var kommen, om Bretagne, hvor han var født, og som han vilde gjennemvandre tilfods, og alt dette simpelt, let, venskabeligt, næsten fortroligt, saa jeg nær havde troet, han vidste hvem jeg var, hvis han ikke under Souper'en ivrig havde henvendt sig til Frøken Kerkado, for at faae at vide, hvad jeg hed, en Lyst, han dog ikke fik tilfredsstillet. See der, kjære Fader, har Du Historien om, hvorledes jeg mod min Villie gjorde Bekjendtskab med denne forhadte Fætter.

Kerbennec. Som nu ikke længer er Dig forhadt.

Hortense. Det er sandt.

Kerbennec. Vær fuldkommen oprigtig . . . Er der d e r (slaaer sig først paa Panden, saa paa Hjertet) eller d e r Mere, som Du ikke har fortalt mig?

Hortense. Nei, Fader.

Kerbennec. Du har i to Maaneder afslaaet tre Partier . . . af hvad Grund.

Hortense. Fordi jeg ikke syntes om dem.

Kerbennec. Og Herr Paimpol, vor Nabo, den nye Godseier?

Hortense. Jeg veed ikke, at han endnu har meldt sig.

Kerbennec. Herr Paimpol er en klog og forsigtig Mand, som ikke kaster sig hovedkulds

ind i Noget, førend han modent har overlagt det. Men hvis han nu meldte sig? Jeg har saa mine egne Tanker.

Hortense. Hver har nu sine . . . jeg kunde maaskee have andre, og hvis jeg nu mere for Din Lykkes Skyld end for min egen vovede at underkaste dem Din Mening —

Kerbennec. Nu?

Hortense. Det er blot en Drøm . . . et Luftkastel —

Kerbennec (utaalmodig). Nu, nu da!

Hortense. Hvis jeg for det Første var i Dit Sted, vilde jeg tænke som saa: en Proces, som daglig koster saa mange Ærgrelser, Bekymringer og Kjedsommeligheder, var en fortræffelig Ting — at tabe! Jeg vilde fornøie mig over at have tabt den og vilde strax frafalde min Sag for Høiesteret.

Kerbennec (ironisk). Virkelig! (koldt.) Og saa?

Hortense. Og saa vilde jeg skrive til min Svoger: „Det magreste Forlig er bedre end den fedeste Proces. (lidt forlegen.) Send mig derfor Din Søn Edouard med Fuldmagt, for at vi kunne —

Kerbennec (ironisk.) „Ende det Hele i Venskab!"

Hortense (slaaer Øinene ned). Netop.

Kerbennec (ligeledes). „Og give ham min Datter til Kone."

Hortense (seer smilende paa sin Fader). Aa Snak? Hos hvem kunde en saadan Tanke opstaae?

Kerbennec (opbragt). Hos mig! Aldrig!

Hortense (koldt). Heller ikke hos mig? . . . En Grund mere til at sige til Din Søstersøn: „I lang Tid have vi levet som Capuleterne og Montaiguerne i Had til hinanden. Lad vore Tvistigheder have en Ende og lad dem ikke blive arvelige. For min Søsters, Deres Moders, Skyld ikke mere Had, ikke mere Proces! Tag de 50,000 Francs." (Kerbennec gjør en Bevægelse.) Det er Dine egne Ord, Fader . . . og gjør os for denne Priis til Venner og Slægtninge." See, det er den Underhandling, jeg vilde foreslaae.

Kerbennec. Ah, det er saaledes, Du dømmer.

Hortense. I sidste Instants.

Kerbennec (koldt). Godt! (gaaer hen tilhøire.) Nu vil jeg paa min Side see, om jeg skal acqviescere denne Dom eller indanke den.

Hortense (efter et Øiebliks Taushed). Du sidder saa taus, kjære Fader . . . Din Pande bliver mørk (seer ud af Vinduet.) Himlen ogsaa, det trækker op til Uveir.

Kerbennec (seer ud). Eller snarere, det bryder løs.

Hortense. Saameget værre! Jeg er overtroisk, og det er et slemt Varsel.

Anden Scene.

Josseline. De Forrige.

Josseline (kommer forskrækket ind fra Baggrunden). Luk Vinduerne! . . . Luk dog Vinduerne! (lukker Vinduerne tilvenstre.)

Kerbennec. Men min Gud, Josseline! Hvad er det at være bange for?

Josseline. Det er en frygtelig Regnbyge, det øser allerede ned, og en Blæst, som truer med at slaae alle Ruderne ind i Fabrikken.

Hortense (seer gjennem Vinduet tilhøire). See der, længst nede i den store Allee kommer en Kabriolet farende mod Vind og Veir . . . Det er vor Nabo Paimpols!

Kerbennec. Er Du sikker paa det?

Hortense. Jeg kjender den.

Kerbennec. Da kjender jeg ikke ham i denne Visit. Tage afsted i et saadant Veir!

Hortense. Du faaer at tage imod ham, thi jeg er i min Morgennegligé.

Kerbennec. Paa ingen Maade, jeg skal skrive til Paris . . . om min Proces.

Hortense. Din Proces?

Kerbennec. Og det tager Tid ligesaagodt som Dit Toilette.

Hortense. Ja, det vil tage umaadelig lang Tid.

Kerbennec. Josseline faaer at bede Herr Paimpol vente nogle Øieblikke.

(Man hører tilvenstre Lyden af en Klokke.)

Josseline. Det ringer paa Porten.

Hortense. Det er en rigtig Visitdag.

Josseline (seer ud af Vinduet tilvenstre). Det er en Fremmed . . . han kommer — vist imod sin Villie . . . en ung Mand tilfods . . . han er gjennemblødt og søger Ly . . . nu bliver der lukket op for ham.

Kerbennec (reiser sig). Der bliver lukket op for ham . . . Meget vel.

Hortense (ironisk). Det er Gjæstfrihedens Pligter . . . det er Din Sag, Fader, jeg løber min Vei. (gaaer ud igjennem den første Dør tilhøire.)

Kerbennec (utaalmodig). Saa hør dog . . . Pokker i Vold med Toiletterne! (til Joseline) Lad den Herre komme ind . . . Lad ham varme sig, tørre sig, og hvis han er tørstig eller sulten —

Josseline. Jo, Herre, som jeg pleier . . . Det veed man her i Egnen, at her er et velsignet Huus —

Kerbennec (opbragt). Nei, nei! thi jeg er saa desperat —

Josseline. Paa hvem, Herre?

Kerbennec. Paa Dig, paa mig, paa Alverden . . . Visitter, Affairer! . . . Jeg vilde ønske, Fanden havde det Altsammen. Nok sagt — jeg gaaer ind paa mit Værelse.

(Han gaaer ud af Baggrunden tilhøire.)

Tredie Scene.

Josseline (alene).

Er det muligt at finde en god Mand, der kan være saa ond som Herren, naar han sætter sig det i Hovedet. Det Gode og det Onde, Alt kommer over ham som et Uveir . . . med Knald og Skrald . . . Ved den mindste Feil taler han om at jage Alverden paa Døren . . . og næste Dag øser han Penge ud til fattige Arbeidere . . . Der! Der! . . . Værsaagod! . . . ligesom et Regnskyl . . . som det, der falder i dette Øieblik.

Fjerde Scene.

Josseline. d'Ancenis.

d'Ancenis (fra Baggrunden tilvenstre). O hvilken deilig Regn! . . . O hvilken deilig Himmel i Bretagne!

Josseline. Værsaagod at træde indenfor, Herre; jeg har Befaling til at modtage Dem og varme dem op.

d'Ancenis (leer). Du, mit Barn?

Josseline. Ja, Herre, Brændet er ikke dyrt her i Egnen, og det er et Veir, som nok kunde sætte Dem i slet Lune.

d'Ancenis. I slet Lune? Jeg? Det er jeg aldrig. Jeg tager altid Veiret, som det falder.

Josseline. Det er et Herrens Veir idag.

d'Ancenis. Ja, saa bliver det godt Veir imorgen . . . Gud skee Lov for min Makintosh!

(Tager Kappen af og kaster den paa en Stol i Baggrunden tilvenstre.)

Josseline. Det er min Troe sandt, De er jo tør fra øverst til nederst.

d'Ancenis. Det har jeg Patent paa (gaaer hen til Kaminen). Men alligevel vil jeg med Velbehag nyde Ilden, som flammer, og Brændet, som knittrer . . . Hvor er Herren i Huset?

Josseline. Paa sit Værelse, hvor han skriver.

d'Ancenis. Og Fruen . . . hvis der er Nogen.

Josseline. Frøkenen gjør sit Toilette.

d'Ancenis. Saa vil jeg vente, for at aflægge dem min Taksigelse (sætter sig foran Ilden) Jeg vil være ret taalmodig, give Regnen Tid til at strømme ned —

Josseline. Og selv tage Tid til at varme Dem.

d'Ancenis. Som Du siger . . . men vent . . . vent dog . . . siden Du har taget saa godt imod mig —

Josseline. Gud bevares, man har jo Hjerte —

d'Ancenis (søger i Lommen). Og er smuk ovenikjøbet . . . Værsaagod!

Josseline (afsides, idet hun gaaer hen tilhøire). Et Femfrancsstykke! Og det af En, som gaaer tilfods. Der kan man see, hvor man maa være paa sin Post og vise sig artig mod alle Mennesker.

Femte Scene.

Paimpol. De Forrige.

Paimpol (fra Baggrunden). Hvilket Veir! Hvilket forfærdeligt Veir! Jeg sad i min Kabriolet som i et Badekar . . . Der manglede blot et Thermometer.

Josseline. De seer ogsaa ud som en Syndflod.

Paimpol. Det er ikke saameget Bløden selv, som hvad der følger ovenpaa —

Josseline. Ja, Snuen.

Paimpol. Nei . . . (afsides.) Men en Dag, da et høitideligt Frieri skal afgjøres. (høit.) Underret Din Frøken om min Nærværelse.

Josseline. Hun klæder sig paa.

Paimpol. Det gjør Ingenting. Hun kan godt klæde sig paa og faae Underretning om, at jeg er her. Nu, gaaer Du saa? Hvad det er for nogle Tosser, disse Tjenestepiger! Jeg vil imidlertid tørre mig en Smule. (seer hen til Kaminen.) Ah, Pladsen er allerede besat.

Josseline. Det er et ungt Menneske, som gjerne vil gjøre Plads for dem ved Kaminen . . . han er saa nydelig. Farvel, Herre!

Paimpol. Farvel.

Josseline (afsides, idet hun seer paa Paimpol). See, han giver Ingenting, han! Og det er En, som er kommen tilvogns.

(gaaer ud af første Dør tilhøire.)

Sjette Scene.

d'Ancenis med Ryggen lænet til Kaminen. Tilhøire **Paimpol.**

Paimpol. Et ungt Menneske! . . . Et ungt Menneske, der er nydeligt! . . . Skulde han have samme Hensigter som jeg, der i hele to Aar har overveiet, førend jeg vilde frie? . . . (gaaer henimod Kaminen.) Om Forladelse —

d'Ancenis (seer op). Er det muligt? Paimpol!

Paimpol. d'Ancenis!

d'Ancenis (gaaer hen til Paimpol). Som jeg ikke har seet siden vi gik i den polytechniske Skole —

Paimpol. Da Du afgik derfra var Du i øverste Klasse.

d'Ancenis. Og Du?

Paimpol. Jeg blev i nederste, det veed Du nok.

d'Ancenis. Det havde jeg glemt . . . Og hvad har Du siden taget Dig for? Du havde jo Penge, saavidt jeg husker.

Paimpol. Min Fader havde tjent en meget anstændig Sum ved Omnibus- og Fodpostcontoirerne; men jeg brød mig ikke om at træde i hans Fodspor . . . jeg, en gammel Skolar, et Æresmedlem af Skolen, . . . det gjaldt at finde en Vei —

d'Ancenis. Der er saa mange af dem.

Paimpol. Ja, der er altfor mange af dem . . . og da jeg aldrig gjør et letsindigt Skridt, saa studerede jeg lidt efter lidt den ene efter den anden.

d'Ancenis. Og hvilken har Du valgt?

Paimpol. Der var saadanne Ubehageligheder med dem allesammen, at jeg efter i en syv, otte Aar modent at have overveiet det og grundigt sat mig ind i Statssamfundets nærværende Tilstand og den Retning, som enhver Vei anviste til at gjøre Carriere, tilsidst vendte tilbage til den Vei, min Fader havde været i og blev Bestyrer af Omnibus- og Fodpostcontoirerne, da det pludselig strømmede over med Lovforslag til at gjennemskjære hele Frankrig med Jernbaner.

d'Ancenis. Din Speculation duede ikke længer.

Paimpol. Netop.

d'Ancenis. Det er Følgen af at tænke for meget.

Paimpol. Jeg fattede den Plan at kaste mig over Politikken, at stille mig som Deputeret for et Departement.

d'Ancenis. Hvilket vilde Du repræsentere?

Paimpol. Hvilket? Der er jo hele sex og firs, saa det var Knuden . . . og for som Sagkyndig at kunne tage min Beslutning, begyndte jeg min Reise Frankrig rundt. To og halvtredsindstyve tusind Communer, det tog Tid, og jeg havde endnu ikke undersøgt alle Localiteter, saa kom 48.

d'Ancenis. Og dermed en ny Orden i Tingene.

Paimpol. Der var hele fem Partier.

d'Ancenis. Ja, hvilket skulde man slutte sig til?

Paimpol. Det maatte man alvorligt overveie . . . jeg veiede længe pro og contra . . . endelig besluttede jeg mig for Republikken . . . netop Dagen før Statscoupet, da den sang paa sit sidste Vers.

d'Ancenis. Det var en Uglspilsstreg af Skjæbnen . . . og nu?

Paimpol. Er jeg atter begyndt at overveie, og til syvende og sidst har jeg fattet det Forsæt at søge en god Post.

d'Ancenis. Hvilken?

Paimpol. Ja, seer Du, det er det Eneste, som sætter mig i Forlegenhed.

d'Ancenis. Skynd Dig, tænk paa Concurrencen.

Paimpol. For, om muligt, at finde en for mig selv ganske alene, havde jeg tænkt paa at gifte mig; men i det Tilfælde hed det rigtignok at gaae frem med Forsigtighed og overveie ved hvert Skridt.

d'Ancenis. Jeg forstaaer Dit Besøg . . . Der er en Frøken her, Din Skjælmsmester —

Paimpol (afsides). Jeg har gjættet rigtig.

d'Ancenis. Er hun smuk?

Paimpol. Saa lala . . . men saa er hendes Character —

d'Ancenis. Fortræffelig?

Paimpol. Aa, den har sine Hager . . . En Nabo har saa mange Leiligheder til Iagttagelser. Du kan selv dømme; thi Du kommer jo her i Huset —

d'Ancenis. For at varme mig. (Læner Ryggen mod Kaminen.)

Paimpol (afsides). Det er ikke sandt. (høit, leende.) Saa det er derfor, Du er kommen? — (sætter sig i en Lænestol ligeoverfor d'Ancenis.)

d'Ancenis. Jeg er ledet af min Lykkestjerne, min sædvanlige Fører! thi jeg gaaer aldrig som Du og spilder min Tid med at vælge, og da jeg er vis paa, at der deroppe er et Forsyn, som seer videre end vi, saa lader jeg det gjerne styre mine Anliggender.

Paimpol. Ah bah!

d'Ancenis. Til Dato har jeg befundet mig vel ved det.

Paimpol. Det er ikke muligt.

d'Ancenis. Ja, døm nu selv. Min Fader, som var ruineret ved en Familieproces, havde Ingenting at give mig, og da jeg var bleven færdig med at studere Bjergvæsnet, besluttede jeg at søge min Lykke i St. Francisco, Sonora eller Mexico. To Skibe, Jeanne d'Arc og Erigone, skulde gaae fra Havre, de vare begge lige gode og lige hurtigseilende . . . Der var ingen Grund til at foretrække det ene for det andet . . . Du vilde have ventet en Maaned, det opholdt mig ikke i fem Minutter . . . Overbeviist om, at min Lykkestjerne vilde lede mig, kastede jeg Plat og Krone, fik Jeanne d'Arc, og kom paa det lykkelig og vel i Havn.

Paimpol. Og Erigone?

d'Ancenis. Kom slet ikke, siden det gik under med Mand og Mus paa Veien, der seer Du Slumpelykken. Jeg vil ikke tale om mine Eventyr i Californien. Som Ingenieur ved Minerne og ved at arbeide fortjente jeg i nogle Aar nogle tusind Pjastre, som jeg bragte med til Frankrig. Det var jo ingen Formue. Jeg gav min Fader en Deel til Omkostningerne ved den evige Proces, og det Lidt, som var tilovers, maatte gjøres frugtbringende. At saae Penge godt anbragte er ingen let Sag, og derfor —

Paimpol. Gav Du Dig til at overveie?

d'Ancenis. Nei, aldeles ikke, jeg satte mig til at skrive Benævnelserne op paa alle tænkelige og utænkelige Børsspeculationer, Gud skal vide, det var Algebra for mig, og da jeg rigtig havde vendt og dreiet dem alle —

Paimpol. Ja, i Hovedet?

d'Ancenis. Nei, i min Hat . . . saa trak jeg et ubekjendt Ord ud af Urnen . . . det var Forsynets Bestemmelse, som jeg ikke for-

stod, men som jeg blindt underkastede mig; min Stjerne virkede og nogle Dage efter — det er uhyre, det er forskrækkeligt, min Bedste, at man saaledes fra den ene Dag til den anden kan have saa umaadelig en Profit — var jeg Millionair, en Stilling, som jeg forresten alle mine Dage har havt stor Lyst til; Millionair paa en Uge! Det er formelig som i Tusind og en Nat.

Paimpol (reiser sig). Du blev ved?

d'Ancenis. Nei fy, det havde jo været som en Spiller, og det er jeg ikke. Jeg henvender mig kun til min Stjerne, naar jeg har Brug for den. Jeg realiserede, jeg overlod min Formue til min Fader og reiser nu for min Fornøielse. Da jeg saa imorges vil gaae til Minerne i Pullaowen, kommer jeg til en Korsvei, og da der ikke er Nogen til at sige mig den rette Vei, gjorde jeg naturligviis, som jeg pleier; jeg kastede Plat og Krone og fik Veien tilvenstre.

Paimpol. Der blev Du dog narret; thi Du gaaer lige fra det Sted, Du skulde hen til.

d'Ancenis. Hvor kan Du vide det? Det er slet ikke vist, at jeg ikke har taget den rette Vei. Jeg blev udsat for et Uveir, det er sandt; men saa møder jeg her en gammel Kammerat, en gammel Ven, som kun har een Mangel, at han ikke deler min Synsmaade.

Paimpol. Det gjør jeg mig til af; det er altid farligt at sætte Lid til Stjerner, og en Nar, som ikke tænker —

d'Ancenis. Er ofte bedre faren end en Viismand, som tænker altfor meget.

Paimpol. Men Du, Du tager jo Din Beslutning i et Minut.

d'Ancenis. Og Du, Du tager aldrig Din Beslutning. Der falder mig en Lignelse ind fra vore philosophiske Timer i Skolen; Du forekommer mig sans comparaison ligesom Buridans Æsel, der stod mellem to Maal Havre, som vare hinanden fuldkommen lige, og da det nu ikke fandt nogen afgjørende Grund til at begynde paa det ene snarere end det andet, saa sultede det ihjel.

Paimpol. Det er en absurd Lignelse, hvorimod jeg protesterer.

Syvende Scene.

Josseline, der kommer fra Døren tilhøire. **De Forrige.**

Josseline. Frøkenen er paaklædt, og vil have den Ære at modtage Herr Paimpol.

d'Ancenis. Farvel, min gamle Ven, og god Lykke! Regnen er ophørt, — Himlen opklares — (gaaer hen for at tage sin Makintosh)

Paimpol (forbauset). Du bliver ikke?

d'Ancenis. Jeg tænkte at begive mig paa Veien igjen, naar jeg havde takket Herren i Huset, som jeg endnu ikke kjender.

Paimpol. Virkelig!

d'Ancenis. Lige saa lidt som hans Datter . . . Vil Du blot formelde heude den Reisendes Respect.

Paimpol (afsides). Jeg tog Feil . . . Nu lige meget! Forsigtighed er en Borgmesterdyd.

(Der ringes utaalmodigt paa Klokken i Baggrunden tilhøire.)

Josseline. Det er Herren.

d'Ancenis. Herren? (lægger Kappen fra sig.)

Josseline. Klokken siger, at han ikke er i godt Humeur, og paa den Kant er Uveiret ikke forbi!

Paimpol. Det holder sjelden op, og jeg skynder mig at komme i Læ hos hans Datter. Farvel! (Han gaaer igjennem første Dør tilhøire. Kerbennec viser sig paa Dørtærskelen i Baggrunden.)

Ottende Scene.

d'Ancenis i Baggrunden tilvenstre. **Kerbennec. Josseline.**

Kerbennec. Er da alle Mennesker døve her i Huset?

Josseline. Jeg var hos Frøkenen, nu kommer jeg.

Kerbennec. Siig til Jægeren, at han klæder sig paa, sadler en Hest og kommer for at faae mine Ordre. Han skal bringe et Brev til Byen . . . i Øieblikket, lige i dette hellige Øieblik.

Josseline (gaaer ud af Baggrunden). Jo Herre.

Kerbennec (følger truende efter). Og hvis han ikke inden ti Minutter er tilhest . . . (bliver vaer d'Ancenis, som hilser.) Om Forladelse, men det var et Brev, jeg netop har skrevet . . . til Paris til min Commissionair . . . en Høiesteretsproces . . .

d'Ancenis. Det er mig, som skal bede om Forladelse for mit paatrængende Besøg. Jeg har hos dem (peger paa Kaminen.) fundet en varm Gjæstfrihed, hvorfor jeg længedes efter at takke Dem før min Afreise.

Kerbennec. Allerede?

d'Ancenis. Regnen er ophørt.

Kerbennec. Men Veiene ere endnu ikke tørre, de maae være frygtelige, og De er tilfods.

d'Ancenis. Det er den eneste Maade, hvorpaa man reiser godt.

Kerbennec. Mine Heste og min Vogn ere til Tjeneste, men hvad der vilde være endnu bedre — bliv en Deel af Dagen hos os . . . Vi spise tidlig, og De vil i god Tid kunne vende tilbage til Byen.

d'Ancenis. I Sandhed, min Herre, Deres Indbydelse —

Kerbennec. De maa modtage den, som jeg tilbyder den, uden Omstændigheder, og hvis De ikke har Hastværk —

d'Ancenis. Nei, aldrig! Jeg har Intet at bestille og reiser for min Fornøielse.

Kerbennec (rækker ham Haanden). Det er et Ord! Slaa til!

d'Ancenis (rækker ham sin). Paa min Ære, De har en Maade at vise Gjæstfrihed paa —

Kerbennec. Den er ganske ligefrem, mit Huus er aabent for alle Fremmede; jeg seer mange her, men sjelden nogen med saa gode Manerer som Dem . . . nei, det er ingen Compliment, det bruger jeg aldrig! De gjennemreiser vort Bretagne?

d'Ancenis. Jeg er født her, og jeg har ikke seet det siden min Barndom.

Kerbennec. Altsaa en Landsmand!

d'Ancenis. Jeg er stolt deraf! Man kan reise lang Vei, førend man finder en Egn, som kan maale sig med vor.

Kerbennec. De har reist?

d'Ancenis. Ja, jeg har tilbagelagt nogle tusind Mile tillands og vands, og intetsteds har jeg truffet noget saa Malerisk som vore Kyster, vore Strande, vore Klipper.

Kerbennec (stolt). Ikke sandt?

d'Ancenis. Hver Dag frembyder et nyt Skue, et nyt Under.

Kerbennec. Hvorhen gjaldt Bestemmelsen?

d'Ancenis. Jeg vilde spise Frokost i Pullaowen, hvor man siger, der skal være meget interessante Bly- og Sølvminer . . . og uagtet jeg Ingen kjender . . .

Kerbennec. Hvis jeg maatte være til Tjeneste med et Anbefalingsbrev, saa er Directeuren en fortræffelig Mand, en af mine Venner.

d'Ancenis. Paa Ære, jeg bliver ganske forvirret.

Kerbennec. Men først maa de spise Frokost. (gaaer hen til Pulten og ringer.) Og saa, De veed ikke, hvad De har udsat Dem for, jeg eier her en Fabrik for Garn, Touge og Snore til Skibsfarten; det er til Forbruget i Havnene ved Brest, l'Orient og Cherbourg.

d'Ancenis. Og De tillader mig at see Alt i Detail?

Kerbennec. Om jeg tillader Dem det! Jeg vil selv føre Dem omkring overalt, jeg skal ikke spare Dem for Noget. (Tager en Brochure paa Pulten.) For at gjøre en Begyndelse, her er en Afhandling af mig, som jeg beder Dem modtage . . . De kan siden løbe den igjennem.

d'Ancenis. Nei, lige strax. (gaaer hen til Pulten og sætter sig.)

Kerbennec (til Josseline, som kommer). Frokost til Herren! (han giver hende sagte nogle Befalinger, d'Ancenis har imidlertid aabnet Bogen og læser de første Linier.)

d'Ancenis (læser). „Et nyt System for Anvendelsen af Tougværk og Seil af Antoine Kerbennec" . . . (forbauset) Kerbennec! Min Onkel! Antoine! (reiser sig) O min Lykkestjerne! O Hændelse! Det er et af Dine Puds! Du bringer mig til at trykke Haanden paa en Paarørende, som afskyer mig, og Du indqvarterer mig i hans Huus, som en Proces havde lukket for mig, og et Uveir har aabnet.

Kerbennec (som har sendt Josseline bort, nærmer sig d'Ancenis). Jeg har gode Been, rene Godseierbeen, og De vil blive træt, det siger jeg Dem iforveien. Derfor maa De før vor Excursion samle Kræfter og jeg har bestilt Deres Frokost.

d'Ancenis (forlegen). De er altfor artig —

Kerbennec. En solid Frokost.

d'Ancenis. Jeg beder om Forladelse . . . det bliver mig umuligt at tage derimod.

Kerbennec. Men De maa være sulten.

d'Ancenis. Jeg nægter ikke . . . men uagtet den Fornøielse, den Ære, det vilde være mig at sidde ved Deres Bord, saa maa jeg afslaae det og bede om Tilladelse til at sige Dem Farvel.

Kerbennec (forbauset). Men De tog jo imod —

d'Ancenis. Ja, nylig, men nu, nei —

Kerbennec. Og hvorfor?

d'Ancenis. Farvel. (han gaaer mod Udgangen).

Kerbennec (fører ham tilbage). Nei, bliv nu, bliv nu, jeg holder Dem fast med det Gode eller med det Onde.

d'Ancenis (munter). Det manglede blot.

Kerbennec. At lade Dem reise vilde være at støde an mod alle Gjæstfrihedens Pligter.

d'Ancenis. Men om jeg blev, vilde jeg endnu mere støde an, det vilde være at misbruge Deres Godhed, Deres Høimodighed . . . og desuden det Navn, jeg læste paa Afhandlingen —

Kerbennec. Hvem er De da?

d'Ancenis. Af Erkjendtlighed for Deres Modtagelse vilde jeg hellere forlade Dem uden at sige Dem det.

Kerbennec (streng). Hvorom Alting er, Intet kan hindre en brav Mand fra at navngive sig.

d'Ancenis. Jeg tøver ikke længere, min Herre! Jeg er Edouard d'Ancenis, Deres Søstersøn! (Kerbennec synker bestyrtset i en Lænestol tilvenstre.) Jeg forberedte Dem paa Stødet, og jeg vilde sparet Dem for det. (ærbødig.) Tilgiv mig, Onkel, mit ufrivillige Besøg. Hvad mig angaaer, da vil jeg altid lykønske mig til den lykkelige Vildfarelse, som har forskaffet mig en saa hjertelig Modtagelse hos Dem og især et Haandtryk, som jeg har frarøvet Dem, det tilstaaer jeg. (munter.) Og min største Sorg er ikke at kunne give det tilbage. (han hilser, tager sin Kappe og lægger den paa Armen; samtidig reiser Kerbennec sig og gaaer hen tilhøire; i det Øieblik d'Ancenis skal gaae ud af Baggrunden, hilser han endnu engang sin Onkel.)

Kerbennec (standser ham med en Gestus). Et Øieblik! . . . (d'Ancenis kommer tilbage tilvenstre; efter et Øieblikś Taushed.) Jeg begriber, at De skynder Dem at forlade en Slægtning, som man har lært Dem at hade.

d'Ancenis. Man har fra min Barndom lært mig at agte min Moders Broder.

Kerbennec. Virkelig? De billiger da ikke Deres Faders Haardnakkethed —

d'Ancenis. Jeg billiger, at han forfølger en Proces, hvorved man har opkastet Tvivl om hans Delicatesse, hans Ære. Jeg skal understøtte ham til min sidste Dag og med min sidste Hvid.

Kerbennec (paa engang vred og fornøiet). Det er ogsaa En, som har bretagnisk Blod i sine Aarer.

Niende Scene.

Josseline. De Forrige.

Josseline. Jægeren er færdig og tilhest, og hvis jeg maatte faae deres Brev —

Kerbennec (barsk). Endnu ikke! Det haster ikke! Gaa!

Josseline (affides ved Døren). Han vil, han vil ikke! Hvilke Luner! Hvis Herskabet var Tjenerskab, vilde det nok ikke blive gammelt i Tjenesten . . . (til Kerbennec, som seer vredt paa hende.) Nu ja, jeg gaaer, jeg gaaer. (gaaer.)

Tiende Scene.

d'Ancenis. Kerbennec.

Kerbennec (nærmer sig efter et Øieblik's Taushed d'Ancenis). Vil De give mig Deres Æresord paa, at hvad jeg nu siger, bliver imellem os, at De ikke vil sige det til noget Menneske, ikke engang til Deres Fader?

d'Ancenis. Det sværger jeg Dem, Onkel.

Kerbennec. Vil De . . . vil De gifte Dem?

d'Ancenis (farer tilbage). Ih Du min Gud! De giver mig der et Stød lige for Brystet.

Kerbennec. Som De ikke ventede. Jeg fordrer heller ikke, at De skal svare mig paa staaende Fod; jeg giver Dem en halv Time . . . tre Qvarteer . . . De kan endogsaa, hvis det generer Dem mindre, svare mig skriftlig. Et Ja eller et Nei! — ikke mere. — (d'Ancenis bukker.) Dernæst i det Tilfælde De samtykker, saa er dette mit andet Forslag: Jeg har en Datter, jeg vil hverken rose hende eller levere noget Portrait af hende . . . De skal selv faae hende at see.

d'Ancenis. Hvorledes, De vil —

Kerbennec. Jeg vil ende alle vore Tvistigheder, glemme alt vort Had og forene vore to Familier, om det er muligt! Men glem ikke, at De har lovet mig Taushed for alle Mennesker, og især min Datter, som ikke kan, som ikke bør kjende denne Plan før efter Deres Svar . . . De forstaaer —

d'Ancenis. Jeg forstaaer, Onkel, men —

Kerbennec (afbryder). Jeg lader Dem være alene. Overvei nu og lad mig vide Resultatet. (gaaer hen imod Baggrunden.)

d'Ancenis (følger ham). Men, Onkel —

Kerbennec (vender sig i Døren). Farvel.

Ellevte Scene.

d'Ancenis (alene, lægger Kappen fra sig).

Jeg har nok hørt, at min Onkel var en Original og det tilgavns . . . Men naar Alt kommer til Alt, noget Ufornuftigt er der ikke i hans Forslag . . . En ødelæggende Proces faaer Ende, to Familier nærme sig hinanden, det vil inderlig glæde min Fader . . . og jeg for min Deel har jo intet i Hovedet uden min Forlibelse fra Præfektens Bal . . . men Baller, Forlibelser, Præfekter, det træffer man overalt . . . Og desuden lod min deilige Ubekjendte, som jeg maaskee aldrig mere faaer at see, til at gjøre Nar af mig . . . Og jeg skulde for en uvis, chimærisk Erobring, afslaae alvorlige Fordele, Familiehensyn . . . Det vilde være absurd, og (sætter sig ved Pulten tilhøire og skriver) jeg kan skrive til min Onkel, at jeg efter moden Overveielse — thi jeg troer aldrig, at jeg har overveiet saa længe — har besluttet at gifte mig, og at jeg beder ham forestille mig for min Cousine.

Tolvte Scene.

d'Ancenis ved Pulten. **Josseline** bringer Frokost paa en Bakke, som hun sætter paa Geridonen tilvenstre.

d'Ancenis. Hvem er det?

Josseline. Herren har sagt, at jeg skulde bringe Dem Frokost.

d'Ancenis. Den kommer tilpas. Tak, mit Barn!

Josseline (dækker Bordet). Han gik op og ned i Haven og saae forstyrret ud.

d'Ancenis (smilende). Virkelig?

Josseline (trækker en Flaske op). Og saa sender han Dem her den bedste Viin, han har, den, som han selv drikker paa høitidelige Dage, ved Familiefester —

d'Ancenis (reiser sig og lader det forseglede Brev ligge paa Pulten). Ah ah! Lad os da see den!

Josseline (medens d'Ancenis drikker). Og saa sagde han: Hvis Herr d'Ancenis flyer Dig Noget til mig, kan Du finde mig paa den anden Kant af Haven henne i Fabrikken . . . (Seer, at d'Ancenis har drukket ud og skjænker et nyt Glas.) Den er god, hvad?

d'Ancenis. Den er mærkværdig af Bretagnerviin at være.

Josseline. Ja, Mage til Land findes ikke, det tør jeg nok sige.

d'Ancenis. Der er saa meget, Du maa fortælle mig om det! (Josseline gaaer et Øieblik ud af Baggrunden og kommer tilbage med Tallerkener. Læende.) Jeg burde uagtet min Appetit afslaae at sætte mig ved en Fiendes Bord; men man kan tage imod Frokosten af en Allieret, især naar han har god Viin. (smager paany.) Og denne finder jeg fortræffelig.

Josseline (tilhøire for d'Ancenis, skjænker for ham). Værsaagod, Herre.

d'Ancenis (drikker). Den stiger lidt til Hovedet.

Josseline. Det troer jeg nok! Et eneste Glas er nok, siger man, til en Perial.

d'Ancenis (munter). Og nu har Du Slag i Slag skjænket hele tre for mig.

Josseline. Au, det tænkte jeg ikke paa! Ulykken er skeet. (hun gaaer og tager nogle Tallerkener bort, kommer lidt efter igjen med Desserten, som hun sætter paa Pulten.)

d'Ancenis (leer). Hun har Ret — Ulykken er skeet! Det er gaaet løs, det maa saa være . . . (drikker og slaaer sig saa for Panden.) Det er sandt; men man har ikke længer Brug for sit Hoved fra det Dieblik, man har overveiet og taget sin Beslutning . . . en Beslutning, som vilde bragt enhver anden end mig til at nøle. (skjænker.) Thi naar det kommer til Stykket, at frasige sig Ungkarlestanden, Forlibelserne og den Lykke, man gjør . . . (drikker og taler livligere.) det er jo som at forsværge Champagne og slaae sig paa det klare Vand . . . Men naar Alt kommer til Alt, naar man har en god Huusholdning, en net Kone, en blid og god Ledsagerinde . . . og min . . . see det er Spørgsmaalet. (drikker.) Jeg burde kanskee før jeg skrev, indhente Oplysninger. (seer Josseline, som kommer og gaaer hen til Pulten.) Om jeg spurgte den Smaa!

Josseline (nærmer sig). Hvad behager?

d'Ancenis (standser). Nei, Intet! (afsides.) Hvilken Idee at henvende sig til en Tjenestepige. Og forresten hvem kunde vel give mig bedre og nøiagtigere Oplysninger end min gamle Kammerat, den gode Paimpol, som dengang lige saa lidt som jeg drømte, at jeg skulde bytte den Reisendes flygtige Stand med Hymens faste Stok . . . han, der hører hjemme her i Egnen, han, der hver Dag kommer her som Nabo, maa jo bedre end Nogen vide, hvorledes min Cousine er. Og han sagde jo, den charmante Ven — ja hvad var det, han sagde? (til Josseline.) Du Smaa! (Josseline har imidlertid ordnet hans Dessert paa Pulten; men da hun seer, at Brevet ligger i Veien, bringer hun det hen paa Kaminen, hvor hun staaer, naar d'Ancenis kalder paa hende.)

Josseline. Hvad behager, Herre?

d'Ancenis (endnu livligere). Fanden tage mig, om jeg husker . . . Ah, jo! Det er godt! Nu kommer jeg paa det . . . jeg behøver Dig ikke mere . . . han sagde, at hvad Skjønheden angik, da var den tarvelig . . . men til Gjengjæld havde hun en Characteer, . . . som lovede liden Glæde! (leer.) Altsaa for at ende en Proces, faaer jeg en hver Dag i Huset . . . Trætter og Kjævlerier . . . og saa offrer jeg min Frihed!

Josseline. Herren drikker ikke mere.

d'Ancenis (utaalmodig). Aa nei! (Josseline gaaer med nogle Tallerkener.) Og maa jeg nu spørge, naar jeg endnu er fri, og Intet tvinger mig, hvorfor skulde jeg ikke sige det reentud? (reiser sig og gaaer hen til Kaminen, hvorpaa han skriver) „Min kjære Onkel, efter moden Overveielse gjør det mig ondt at maatte erklære, at jeg ingen Lyst føler til at gifte mig" . . . (afbryder) Det er behændigt og fiint paa eengang; thi paa denne Maade bliver det ikke hans Datter, men Giftermaal i Almindelighed, jeg har Noget imod. (lægger Brevet sammen og forsegler det.)

Josseline (kommer). Maa jeg bringe Kaffeen? (hun tager Bakken bort. Imidlertid reiser d'Ancenis sig med Brevet i Haanden.)

d'Ancenis (gaaer frem og tilbage). Som Du vil! . . . Saaledes maa man kjækt tage sin Beslutning paa staaende Fod og ikke som denne Paimpol —

Josseline (bringer Kaffeen, som hun sætter paa Bordet tilhøire). Vær saa artig!

d'Ancenis. Godt! . . . Jeg tøver aldrig! (bliver det forrige Brev vaer.) Ah, det er sandt! Det Brev havde jeg glemt . . . og naar jeg betænker de Grunde, det indeholder, den Glæde, denne Forbindelse vil gjøre min Fader . . . ja, men paa den anden Side den liden Tilfredsstillelse, det lover mig . . . det bliver et vanskeligt Spørgsmaal — (holder et Brev i hver Haand) see, nu staaer jeg som den gamle Philosoph, jeg før talte om, Buridans Æsel, uden at vide, hvad jeg skal beslutte, eller hvad Vei jeg skal tage. Skal jeg tage tilhøire eller tilvenstre? Tilvenstre eller tilhøire? Hvem skal jeg spørge . . . Gudsdød, min Stjerne! (betragter Josseline.) Du Smaa!

Josseline (vedbliver at tage af Bordet). Hvad behager Herren?

d'Ancenis. Siig mig engang, har Du Lykken med Dig!

Josseline. Jeg?

d'Ancenis. Er der Lykke ved Din Haand?

Josseline. Hm! . . . Jeg har blot en Kjæreste; men det er den Smukkeste og Rigeste her paa Stedet.

d'Ancenis. Meget vel!

Josseline. Det er Pierre Poternic . . . De veed nok? . . . Møllerens Søn . . . vi skal have Bryllup paa Søndag.

d'Ancenis. Fortræffeligt!

Josseline. Men jeg maa tilstaae Dem, han har een Feil . . . han er skinsyg som en Tiger. (hun sætter igjen Rammen hen paa Geridonen.)

d'Ancenis. Det er mig det Samme.

Josseline (gaaer hen tilhøire og sætter Bakken paa Pulten). Ja, nu er det ogsaa mig det Samme, men siden —

d'Ancenis. Kan det blive uhehageligt, ja. Det bliver Din Sag. Hør! (Josseline nærmer sig ham.) Jeg vil give Dig en Brudegave . . . (Josseline neier.) paa den Betingelse, at Du gjør mig en Tjeneste —

Josseline. Paa Dieblikket! Saa meget mere som Pierre ikke er her. Lad høre!

d'Ancenis (præsenterer hende Brevene, som han holder i den ene Haand). Her er to Breve, to

Breve, forstaaer Du . . . (vender sig,) Hvem er det? (halvsagte til Josseline.) Put dem i Lommen. (Josseline putter begge Breve i sin Forklædelomme.)

Trettende Scene.

Paimpol. De Forrige.

d'Ancenis. Det er min kjære Ven og Kammerat Paimpol.

Paimpol (høitidelig). Som vilde tale med Dig . . . ene og alene med Dig.

d'Ancenis. Det er en let Sag . . . Maa jeg blot sige to Ord til Gartnersken. (nærmer sig Josseline, halvsagte.) Hvor sagde Du, Herr Kerbennec var?

Josseline. I Fabrikken, og naar De gaaer igjennem Parken, kan De være der paa ti Minutter.

d'Ancenis. Godt . . . Du har mine to Breve?

Josseline (slaaer paa Forklædet). Jo, jeg har dem her i Lommen, begge to.

d'Ancenis. Det ene bringer Du til Herr Kerbennec.

Josseline. Hvilket?

d'Ancenis. Hvilket Du vil, efter Dit eget Forgodtbefindende.

Josseline. Ah!

d'Ancenis. Og det andet bringer Du mig tilbage lige paa Stedet.

Josseline. Hvorledes, Herre?

d'Ancenis. Nøiagtig og taus . . . det er Betingelsen for min Brudegave . . . forstaaer Du?

Josseline. Jo, Herre . . . det vil sige nei . . . jeg vil lægge mit Dækketøi i Orden dernede, og saa løber jeg. (tager Bakken.) Haha, dette er noget løierligt Noget. Farvel, Herre! (gaaer ud af Baggrunden.)

Fjortende Scene.

d'Ancenis. Paimpol.

d'Ancenis (affides, idet han seer hende gaae). Denne Gang — det vil være selve Skjæbnens Bestemmelse, som bliver forkyndt gjennem Dydens og Uskyldighedens Haand (vender sig til Paimpol). Min Ven, nu er jeg til Din Tjeneste.

Paimpol (reiser sig). Jeg veed ikke, min kjære Ancenis, hvorfor Du har troet at burde spille Diplomat ligeover for en gammel Kammerat; jeg vil være oprigtigere. Man forsikkrer mig, at Du er en Slægtning af Huset her.

d'Ancenis. Jeg forsikkrer Dig, jeg vidste det ikke.

Paimpol. Og hvem har underrettet Dig derom?

d'Ancenis (peger paa Pulten). En Brochure, som —

Paimpol. Jeg kjender den.

d'Ancenis. Eller snarere min Lykkestjerne, som jeg stoler paa.

Paimpol. Jeg har slet ingen Tro til min . . . jeg har i hele to Aar tøvet med et Frieri. (d'Ancenis leer). Imorges tidlig havde jeg besluttet at aabenbare mine Hensigter for Faderen . . . Herr Kerbennec.

d'Ancenis (leer). Imorges, for min Onkel!

Paimpol. Jeg kommer lige fra ham, jeg traf ham ved Fabrikken. Han sagde mig alvorlig: „Jeg kan ikke give Dem noget Svar i dette Øieblik."

d'Ancenis. Det er rigtigt.

Paimpol. „Der er en Slægtning af mig her, min Søstersøn, Edouard d'Ancenis, som jeg fremfor Alt bør raadføre mig med."

d'Ancenis. Det er rigtigt.

Paimpol. „Hans Svar vil afgjøre mit."

d'Ancenis. Det er fuldkommen rigtigt.

Paimpol (med Varme). Nu, min gamle Kammerat, da Du har den Indflydelse paa ham, saa beder jeg Dig, saa bønfalder jeg Dig, for vort gamle Venskabs Skyld —

d'Ancenis. Dette Ægteskab er Dig altsaa magtpaaliggende?

Paimpol. Umaadeligt! Det er den skjønneste, hæderligste Forbindelse, og desuden eneste Datter, den rigeste Pige i Departementet.

d'Ancenis. Ja, men Du sagde jo, at hun ikke var smuk —

Paimpol. Hun er nydelig.

d'Ancenis (forbauset). Hvorledes? . . . Og hendes Character, sagde Du —

Paimpol. Aa, hun er elskværdig, yndig, aandfuld —

d'Ancenis (ærgerlig). Men er det muligt? Og hvorfor sagde Du da før —

Paimpol. Jeg var bange for, at Du var en Frier, jeg var bange for ... Din Stjerne, og i Kortspil og Kjærlighed gjælder ikke Broderskab. Men see engang, der kommer hun (gaaer hen til Vinduet til Venstre). Betragt blot —

d'Ancenis (seer i Frastand). Du har Ret, hun har en net Holdning . . . overmaade smuk Taille. (Gjenkjender hende). O Himmel!

Paimpol. Nu, hvad siger Du saa?

d'Ancenis (gaaer, uden at høre ham, hen tilhøire). Hvilket Møde! ... Og min dobbelte Commission! Hvis jeg kunde faae det tilbage! . . . (gaaer henimod Baggrunden, han standser lidt ved at see Hortense).

Femtende Scene.

Hortense. De Forrige.

Hortense. Er det min Nærværelse, som jager Dem paa Flugt, Fætter?

d'Ancenis (forvirret). Hvor kan De troe, Frøken . . . jeg vil sige Cousine, jeg, som uden at kjende Dem vilde givet Alt i Verden for Haabet blot om de Familiebaand, som forene os, og som jeg var langtfra at ane.

Paimpol. Hvad? Virkelig! I kjendte ikke hinanden?

d'Ancenis. Ih min Gud, nei!

Hortense. Min Fætter siger sandt. (sætter sig tilvenstre og tager sit Arbeide.)

d'Ancenis. Og derfor vilde jeg være henrykt over at gjøre Bekjendtskab —

Paimpol (halvsagte). Og tale til hende for mig.

d'Ancenis (ligeledes). Netop. Men paa een Betingelse . . . løb hurtig . . . søg at indhente den lille Gartnerske, som jeg sendte til Fabrikken. (Seer ud af Glasdøren tilhøire.) See, hun er endnu ikke gaaet, jeg seer hende ved Enden af Alleen, siig hende, at hun paa ingen Maade maa udrette min Commission, og at hun strax paa Dieblikket maa bringe mig tilbage, hvad jeg betroede hende —

Paimpol. Jeg kan ikke begribe —

d'Ancenis. Det behøves ikke . . . gaa, spild ikke et Minut!

Paimpol. I denne Familie er det nogle ubegribelige Mennesker, Allesammen, (d'Ancenis gjør en Gestus) og de har et gruligt Hastværk (gaaer.)

Sextende Scene.

Hortense. d'Ancenis.

d'Ancenis (nærmer sig Hortense). O hvor jeg havde Grund til at troe paa min Stjerne! Uveiret, der overfaldt mig, var et Forbud paa smukt Veir, og Veien, hvorpaa jeg forvildede mig, førte mig paa rette Vei.

Hortense (ved sit Arbeide). I Familiens Skjød.

d'Ancenis. Ja, Frøken.

Hortense. De sagde rigtigere før, De sagde Cousine.

d'Ancenis. De tillader det altsaa? og De kalder mig Fætter?

Hortense. De fortjener det ikke; thi paa dette Bal, hvor Hændelsen førte os sammen, der gjenkjendte De ikke, der anede De ikke en Barndomsveninde, en Søster.

d'Ancenis. Det er sandt.

Hortense (smilende). Og Blodets Røst?

d'Ancenis (ligeledes). Var stum.

Hortense. Det var slemt, Fortiden var saa skjøn.

d'Ancenis (betragter hende). Det Nærværende er endnu skjønnere, og da jeg saae denne henrivende unge Pige, der var saa skjælmsk og saa forførende, som forvirrede min Fornuft og berusede mig, da følte jeg ikke, jeg tilstaaer det, som nogen Fætter.

Hortense (reiser sig og gaaer hen tilhøire). Det var ilde, det er de eneste Følelser, jeg tør lytte til, min Fader veed ikke engang, hvem De er —

d'Ancenis (med Liv). Han veed det, han veed det . . . det er ham selv, som har tilbudt mig Gjæstfrihed, ja endnu meget mere.

Hortense. Hvad da?

d'Ancenis (fatter sig). En Frokost, en fortræffelig Frokost.

Hortense. Virkelig? Det er ikke mere end en Timestid siden, at han var meget ugunstigt stemt imod Dem, jeg maatte mægle Fred, jeg talte om Capuleterne —

d'Ancenis. Og Montaiguerne! Ja, om ogsaa Forældrene ligge i Strid, er det ingen Grund til, at Børnene, og især Sødskendebørnene, skulle følge deres Exempel. Jeg forstaaer saa godt, hvorledes Romeo og Julie —

Hortense. Ja, det er ikke Spørgsmaalet.

d'Ancenis. Jo, netop, Cousine, og der er desuden andre Grunde . . . naar man har valset . . . naar man har talt med En, hvis Ynde fængsler, hvis Smiil fortryller, hvis Aand henriver, som man aldrig kan glemme, som følger som en Skytsengel, som en ledende Stjerne! (peger mod Himlen).

Hortense (smilende). De raisonnerede fornuftigere paa Ballet, Fætter, og jeg anseer Dem for stærkere i Vals end i Astronomi. (efterligner d'Ancenis Gestus).

Syttende Scene.

Paimpol fra Glasdøren tilhøire gaaer paa Taaspidserne. **De Forrige.**

d'Ancenis (bliver ham vaer). Ah!

Hortense (afsides, idet hun gaaer hen tilvenstre). Det er ligemeget . . . min Fætter er høist elskværdig. (sætter sig ved sit Arbeide tilvenstre.)

d'Ancenis (i Baggrunden tilhøire, til Paimpol, idet han udstrækker Haanden). Nu, hurtig hid med dem! Du har truffet Gartnersken?

Paimpol. Nei.

d'Ancenis. Hvad?

Paimpol. Jeg spurgte mig selv, hvad der vilde være den korteste Vei til Fabrikken, for at komme hende i Forkjøbet, enten at dreie om den lille Skov eller at stikke lige over Engen —

d'Ancenis. Nu?

Paimpol. Og medens jeg nølede og beregnede Frastanden —

d'Ancenis. Nu da?

Paimpol. Var Josseline, som jeg bestandig saae foran mig, pludselig forsvunden.

d'Ancenis. Ah!

Paimpol. Det var umuligt at hente hende ind.

d'Ancenis. Og med den Besked kommer Du tilbage? Jeg, som imidlertid har staaet her og —

Paimpol. Talt for mig?

d'Ancenis. Ja, talt for Dig. (afsides, idet han gaaer hen tilhøire.) Gid Pokker havde ham!

Paimpol. Godt, godt . . . jeg vil ikke forstyrre Dig, bliv Du ved. (gaaer ud af Baggrunden.)

Attende Scene.

Hortense ved sit Arbeide. **d'Ancenis.**

d'Ancenis (iler hurtig mod Døren tilhøire). Saa afsted!

Hortense (standser ham). Fætter!

d'Ancenis (kommer tilbage, afsides). Naar Alt kommer til Alt, er det ogsaa forsilde ... Onkel maa nu have mit Svar ... men hvilket? Det kan være det rette —

Hortense. Fætter!

d'Ancenis (gjør et Skridt tilvenstre). Men hvis det var det gale!

Hortense. Men hvad gaaer der dog ad Dem?

d'Ancenis (forvirret). Intet ... jeg frygter, at Deres Fader, som i Begyndelsen modtog mig med saa megen Godhed ... jeg kan gjerne sige som en Søn... (Afsides) Hvilket af dem har han dog faaet! (høit) Jeg skjælver, jeg frygter —

Hortense. Men for hvad dog?

d'Ancenis. At han pludselig kan forandre sig. (Afsides) Hvis hun idetmindste kom, saa man kunde faae at vide!

Hortense (reiser sig leende). De kjender ham ikke! Han har ondt ved at gjøre det første Skridt, og han vilde aldrig i sit Liv tilgive et Afslag —

d'Ancenis (afsides). Gud!

Hortense. Men naar han engang har rakt Haanden, og man har modtaget den, saa bliver han, som en sand Bretagner, ligesaa heftig i sit Venskab, som han var det i sit Had.

d'Ancenis (ude af sig selv). Venskab! Had! Det er netop, hvad jeg siger! Enten — eller. (fatter sig) Om Forladelse, Cousine ... (forvirret) Men jeg er i en Stilling ... (afsides) Og Josseline, som ikke kommer! (høit) en Stilling, som De ikke kan fatte —

Hortense. Maaskee.

d'Ancenis (gaaer op og ned). Hans Agtelse, hans Hengivenhed er mig saa magtpaaliggende, at hvis jeg skal opgive det, er jeg fortabt! Sandsynligheden er lige stor paa begge Sider, jeg veed ikke —

Hortense (forbauset). Men, Fætter, skal dette være Conversation?

d'Ancenis. Nei, De har Ret! Jeg har aldrig mere behøvet mit Hoved, min Koldblodighed ... om det saa blot var, for at vise mig for Dem i et gunstigt Lys eller idetmindste ikke mishage Dem altfor meget, og jeg føler, at denne Forvirring, som jeg ikke kan beherske ... (bliver Josseline vaer og udstøder et Skrig) Ah, hvilken Lykke! det er hende!

Hortense (yderst forbauset). Hvem? Hende! Hvem dog?

d'Ancenis (søger at fatte sig). Sagde jeg virkelig hende, saa vilde jeg sige Dem ... og Beviset er, at jeg tilføiede: Hvilken Lykke!

Nittende Scene.

Josseline. De Forrige.

Josseline (kommer løbende ind). Frøken... Frøken ... en Vogn ... et Besøg ... to Damer fra Byen ... Departementsraadens og Præfektens Fruer.

Hortense. Kan min Fader ikke tage imod dem?

Josseline. Nei, han sagde, da jeg raabte ind til ham i hans Værelse, som han havde lukket i Laas: „Jeg er ikke hjemme, siig min Datter Besked ... Skynd Dig!" og her er jeg. (Gaaer tilbage i Baggrunden tilhøire).

Hortense. Et Besøg af Øvrigheden ... hvor det er kjedeligt! Det er ovenikjøbet de to snakkesaligste Damer i Departementet. Jeg vil see at faae en Hovedpine —

d'Ancenis. Hvor jeg er Dem erkjendtlig!

Hortense. Og at blive af med dem saa snart som muligt; thi De skylder mig en Forklaring, Fætter ... ja, den skylder De mig virkelig, jeg lader Dem ikke slippe ... Farvel saalænge. (Gaaer tilvenstre).

Tyvende Scene.

d'Ancenis. Josseline.

d'Ancenis (overbeviser sig om, at Hortense har bortfjernet sig, tager Josseline ved Haanden og fører hende frem forrest paa Scenen). Nu?

Josseline (triumpherende). Ja, nu er det gjort!

d'Ancenis (urolig). Du har leveret Brevet?

Josseline. Det kan De stole paa ... som De sagde mig.

d'Ancenis (hurtig). Hvilket?

Josseline. Det veed jeg ikke, det første det bedste, som jeg trak op af Lommen.

d'Ancenis. Det er nok, giv mig det andet. (Afsides) O, jeg føler en Bevægelse, en Ængstelse ... (utaalmodig til Josseline) Nu, kom saa med det.

Josseline (forlegen). Det andet —

d'Ancenis. Javist!

Josseline. Hm, ja seer De, jeg har det ikke længer.

d'Ancenis. Men hvor er det da?

Josseline. Jeg veed ikke —

d'Ancenis. Hvad, Du veed ikke?

Josseline. Da jeg havde leveret det første til Herr Kerbennec, mødte jeg i Parken Pierre, Mølleren, min Kjæreste, De veed nok?

d'Ancenis. Ja, ja, jeg staaer som paa Gløder.

Josseline. Med Støvler og Sporer paa, han skulde paa Torvet at kjøbe Korn, jeg neier for ham ... saadan ... for at sige ham Goddag; men han, som er skinsyg som — jeg vil sige en Leopard — han havde allerede kastet et Øie ned i min Lomme ... „Hvad skal det betyde, Mamsel?" sagde han, og saa rev han Brevet til sig ... „Et Kjær=

lighedsbrev til Dig." — Nei, sagde jeg. — „Jo", sagde han, og der blev da en Dispnt —

d'Ancenis (opbragt). Men han behøvede jo kun at læse Adressen.

Josseline (raaber høit). Ja, men Pierre kan ikke læse.

d'Ancenis. Kan han ikke læse?

Josseline. Nei, og det gjør ham endnu mere mistroisk.

d'Ancenis. Hvor det er fortrædeligt!

Josseline. Ikke sandt? — Sommetider kan det dog være ret godt. Men denne Gang — det er forskrækkeligt, det er ærgerligt. Tænk Dem, saa løb han og raabte: „Jeg skal faae En til at læse det paa Torvet." Men vær De ganske rolig, han vil være her . . . lad mig see . . . idetmindste inden en Time.

d'Ancenis. Men indtil han kommer — Hvad skal jeg gjøre? Hvad skal jeg finde paa? Jeg er færdig at blive gal!

Josseline. Aa, for en Lap Papir —

d'Ancenis. Men siig mig da . . . det første Brev, det, Du gav Herr Kerbennec —

Josseline. Ja, det er ganske simpelt . . . Herre! sagde jeg, her er et Brev til Dem fra den unge Reisende. Fra min Søstersøn Edouard, raabte han ivrig, og saa forstod jeg, at De var Søstersønnen i Familien —

d'Ancenis. Videre!

Josseline. Som Frøkenen saa ofte har talt om, for ellers var jeg aldrig falden paa —

d'Ancenis (tager hende haardt i Armen). Videre, videre! Kom dog ud med det!

Josseline. Men hvor var det, jeg slap?

d'Ancenis (ude af sig selv). Og det spørger hun mig om!

Josseline. Saa raabte han: Mine Briller! mine Briller! og slog paa Lommerne. (leer) For han kan ikke læse uden Briller, og han løber altid efter dem . . . og saa kom Vognen . . . „Jeg er ikke hjemme! Lad Ingen forstyrre mig! Siig min Datter Besked!" Og saa lukkede han Døren, og jeg hørte ham skyde Slaaen for.

d'Ancenis (skyder hende afsted). Saa gaa, bank paa! Siig ham —

Josseline. Og det troer De, Nogen tør vove? Det var nok ikke raadeligt.

d'Ancenis (gaaer bevæget op og ned). Siig mig da til, naar Pierre er kommen tilbage . . . om han nogensinde kommer —

Josseline (forskrækket). Hvad? Om han kommer!

d'Ancenis. Godt, godt! Lad mig have Ro!

Josseline. Er der ikke noget Andet, De befaler?

d'Ancenis. Nei, gaaer Du saa?

Josseline (afsides). Og min Brudegave? Aa den kan ikke slaae feil, siden det er Søstersønnen i Familien. (Gaaer ud af Baggrunden).

En og tyvende Scene.

d'Ancenis (alene).

Og her skal jeg gaae og vente! . . . Jeg begynder næsten at troe, at det er et galt System dette med Stjerner. (Utaalmodig) Ah, Paimpol . . . Hvad kan nu han ville igjen?

To og tyvende Scene.

Paimpol. d'Ancenis.

Paimpol. Nu, har Du lagt et godt Ord ind for mig?

d'Ancenis. Nei.

Paimpol. Og af hvad Grund?

d'Ancenis. Du beskyldte mig nylig for at spille Diplomat, jeg vil ikke længere fortjene den Dadbel. Jeg elsker min Cousine, Hortense Kerbennec.

Paimpol. Hvad behager? (afsides) Saa havde jeg dog Ret før. (høit) Og Du, som altid er saa rask i Dine Beslutninger, Du gifter Dig uden Tvivl med hende?

d'Ancenis. Der er Intet, jeg mere levende ønsker.

Paimpol (afsides). Og jeg, som netop har erklæret mig . . . Der seer man Følgerne af Hastværk. (høit) Du har altsaa friet?

d'Ancenis. Gid det var saa vel!

Paimpol (fornøiet). Du har altsaa ikke gjort det endnu?

d'Ancenis (forlegen). Maaskee! Det er muligt . . . det vil sige —

Paimpol. Gud, Du behøver ikke at spille fiint Spil med mig. Jeg beder Dig blot, at Du som Mand af Ære vil lade mig vide Dine Hensigter. Hvis Du fremstiller Dig, trækker jeg mig tilbage; hvis Du trækker Dig tilbage, fremstiller jeg mig paany. Jeg troer virkelig ikke, man kan bære sig honettere ad.

d'Ancenis. Nei, det er vist.

Paimpol. Giver Du mig saa Dit Svar? Det er en let Sag.

d'Ancenis (utaalmodig). Ikke for Øieblikket! Siden —

Paimpol. Men det er jo den simpleste Sag! Er Du for eller imod dette Giftermaal? Ja eller Nei?

d'Ancenis. Det kan jeg endnu ikke sige Dig, der er Grunde, vigtige Grunde. Det vil vise sig inden en Time . . . kanske før, kanske aldrig. (opbragt) Men for Pokker, Du har paa engang faaet et skrækkeligt Hastværk, og Du pleier da ellers at gaae langsomt nok tilværks.

Paimpol. Og Du pleier jo ellers at bestemme Dig saa rask.

d'Ancenis. Dit Exempel har smittet, jeg vil overveie og blive fornuftig.

Paimpol. Det er en slet Fremgangsmaade.

d'Ancenis. Nu, som Du vil.

Paimpol. Og Du fører Dig op som en daarlig Kammerat.

d'Ancenis. Fornærmelser. Godt! Det er just det rette Dieblik! Jeg har faaet en uimodstaaelig Lyst til at yppe Klammeri med den Første den Bedste; og da nu Forslaget kommer fra Dig —

Paimpol. Det var ikke saadan at forstaae.

d'Ancenis. Du har Valget af Vaaben.

Paimpol (hurtig). Stop dog lidt, jeg maa jo have Tid til at vælge . . . især naar jeg har med Dig at gjøre, som har en Lykkestjerne.

d'Ancenis. Aa, nu er den saa ulykkelig, som den kan være.

Paimpol. Nu, desstørre Aarsag.

Tre og tyvende Scene.

Hortense. De Forrige.

Hortense. Ih, min Gud, hvad er der paafærde? De ere høirøstede, De kives.

Paimpol. Det er Dem, det angaaer, Frøken.

Hortense. Saa erklærer jeg mig at være udenfor Sagen, man kan ikke være Dommer og Part paa engang. (til Paimpol) Der er forresten en anden Sag, der venter paa Dem. Præfektens Kone, som jeg fortalte, at De var her, har paa sin Side en Bebreidelse og en Bøn at gjøre Dem.

d'Ancenis. To Affairer paa engang.

Hortense. De er altfor galant en Mand til at lade en smuk Dame vente, men vær rolig . . . (peger paa d'Ancenis) Deres anden Modstander skal ikke slippe fra Dem, jeg skal beholde ham tilbage her, jeg skal idetmindste forsøge det. Skynd Dem nu.

Paimpol (bukker). Det er for at adlyde Dem, Frøken.

Fire og tyvende Scene.

Hortense. d'Ancenis.

Hortense. Lad os nu tale fornuftigt, Fætter.

d'Ancenis. Om det er muligt.

Hortense. De har Ret, jeg kjender Dem ikke længer igjen, og det gjør mig ondt, at jeg bliver nødt til at opgive den gode Mening —

d'Ancenis (hurtig). Som De havde om mig?

Hortense. Og som De synes at gjøre Dem Umage for at tilintetgjøre. De er neppe kommen til min Fader, og jeg træffer Dem allerede i Klammeri med en af vore Naboer, en af Deres Venner!

d'Ancenis. Han min Ven! Det er han ikke længer.

Hortense. Og af hvad Grund?

d'Ancenis (nølende). Fordi . . . fordi . . . han vil gifte sig med Dem.

Hortense. Finder De da det saa underligt?

d'Ancenis. Tvertimod; men han henvender sig til mig —

Hortense. Er De ikke min Fætter . . . og desuden en fornuftig Mand? Det kunde han let troe, jeg har selv staaet i den Vildfarelse. Det er virkelig høist besynderligt, at De, som under et larmende Bal var rolig, reflecterende, næsten alvorlig, her er i en Bevægelse, en Forvirring, som synes at voxe med hvert Dieblik . . . Jeg maa sige Dem, at det er meget foruroligende for Deres Familie og gjør den bange for Deres Forstand.

d'Ancenis. Ja, denne Forstand . . . gid jeg havde mistet den! . . . Om jeg elskede Dem, om jeg ikke længer kunde leve uden Dem, Cousine . . . hvad vilde De saa sige?

Hortense (slaaer Dinene smilende ned). Jeg vilde sige . . . jeg vilde sige . . . forsøg at lade være at døe.

d'Ancenis (udbryder i et Glædesraab). Har jeg hørt ret? Jeg er elsket, elsket af Dem! O jeg er den Lykkeligste, (rasende) nei, den Ulykkeligste af alle Dødelige.

Hortense (forbauset). Men hvad behager?—

d,Ancenis (ude af sig selv). Om Forladelse, jeg vilde sige, at denne Lykke er det sidste Slag, der stod tilbage, den retfærdige Straf, jeg fortjente —

Hortense. Men det er jo endnu værre. Raptussen kommer igjen og De mister paany Forstanden.

d'Ancenis. Der er Noget . . . om De blot vidste —

Hortense. De maa sige mig Alt.

d'Ancenis. De vil aldrig tilgive mig det.

Hortense. Enten jeg tilgiver eller ei, jeg vil vide Alt.

d'Ancenis. Nu vel! (Bliver Paimpol vaer, der kommer) Paimpol! Det er umuligt, naar han er tilstede.

Hortense. Lige meget! Bliv ved! Jeg vil det. (Sætter sig tilvenstre.)

d'Ancenis. Nu vel, saa hør — (han hvisker til hende, medens Paimpol kommer frem paa Scenen.)

Fem og tyvende Scene.

Paimpol (fra Baggrunden). De Forrige.

Paimpol (idet han tankefuld gaaer frem paa Scenen). Det er behageligt — en Bebreidelse fordi jeg ikke har abonneret paa Concerten til Indtægt for de Fattige . . . og en Bøn . . . at tage 20 Billetter i hendes Lotteri for cholerabetrængte Efterladte . . . og alt det, fordi jeg er Ungkarl . . . Pebersvend, ene Menneske, har kun mig selv at forsørge . . . Jeg gifter mig, det er fast besluttet, om det saa blot var af Oeconomi.

Hortense (til d'Ancenis, idet hun reiser sig). O, hvad har De dog gjort!

Paimpol (til d'Ancenis). Nu, har Høistærede endelig taget en Beslutning?

d'Ancenis (betragter Hortense fast). Ja, Høistærede!

Hortense (gaaer imellem dem). Men det har jeg ikke.

d'Ancenis (afsides). O Gud!

Paimpol (fornøiet). Fætteren gaaer afveien . . . hvor det er heldigt!

Hortense (halvsagte til d'Ancenis). Af den gode Grund, at De takket være denne Galskab eller rettere sagt denne Foragt for alle Former, som min Fader aldrig vil tilgive, endnu i dette Øieblik er uvidende om —

d'Ancenis (halvsagte, bevæget). Ja. (bliver Josseline vaer). Der er Josseline, min Commissionair, jeg faaer min Skjæbne at vide. (Gaaer hen til Josseline).

Sex og tyvende Scene.

Josseline. De Forrige.

Josseline (halvsagte til d'Ancenis). Pierre er kommen tilbage.

d'Ancenis. Mit Brev!

Josseline. Da de saae Adressen, sagde jo alle Mennesker ham, at Brevet ikke var til mig.

d'Ancenis. Hvor er det?

Josseline. Brevet, jo, jeg har det her.

d'Ancenis. Giv mig det.

Hortense (tager det). Det er godt. Det er mig, som modtager alle min Faders Breve. (Aabner Brevet og læser det uden noget Tegn til Bevægelse, medens d'Ancenis skjælvende betragter hende).

d'Ancenis. Men Cousine . . . nu? nu? (seer mod Baggrunden). Gud, Kerbennec! Hvor han seer mørk ud . . . det er ham, som har det gale. (Hortense skjuler Brevet med venstre Haand imod Kjolen).

Syv og tyvende Scene.

Kerbennec. De Forrige.

Kerbennec (foldt til Hortense). Har Du ikke Commissioner eller Breve til Paris, mit kjære Barn?

Hortense. Nei, Fader.

Kerbennec. Et af mine ridende Bud skal nemlig øieblikkelig reise.

Hortense. Hvad er det da, som har saadant Hastværk?

Kerbennec. Jeg vil uopholdelig affende et Indlæg i min Høiesteretsproces, hvortil jeg selv har gjort Udkast.

Hortense. Hvorledes, Fader, denne evige Proces —

Kerbennec. Skal begynde paany varmere end nogensinde, det smigrer jeg mig med ... Herr Edouard, som jeg ikke mere holder tilbage, kan sige sin Fader det.

Hortense (halvsagte). Sende Din Søstersøn bort paa den Maade!

Paimpol (afsides). Fætteren er afveien, det er afgjort!

Hortense. Hvad har han gjort? Hvad bebreider Du ham?

Kerbennec. Hvad han har gjort! Se her, og for at Du ikke mere skal være fristet til at tage hans Forsvar, saa læs! (Fliver Hortense Brevet og gaaer hen og taler med Paimpol. Hortense tager Brevet, putter det i Lommen, og læser det andet, som hun holdt skjult).

Hortense (foldt). Jeg seer ikke noget Saarende, kjære Fader, i et Brev, fuldt af Agtelse og Høflighed —

Kerbennec (opbragt). Høflighed!

Hortense. „Jeg modtager med Iver og Erkjendtlighed" —

Kerbennec (gnider Øinene). Staaer det der?

Hortense. Ja, Ord til andet.

Kerbennec (tager Brevet). Det er ikke muligt, det er ikke det, jeg i dette Øieblik læste.

Hortense (frygtsom). Det er, fordi Du har læst feil, Fordom og Vrede kan saaledes forblinde —

Kerbennec. Det er for galt! (føler paa sig) Mine Briller, hvor er mine Briller? (til Josseline) Der maa ligge et Par der. (peger paa Pulten) Eller (til Paimpol) vil De maaskee hellere, kjære Nabo, gjøre mig den Tjeneste, at læse det paany?

Paimpol. Med Fornøielse (læser) „Jeg modtager med Iver og Erkjendtlighed et Forslag, som udslukker alt Had."

Kerbennec (river Brevet fra ham). Og De er ogsaa med i Complottet!

d'Ancenis. Det er, hvad jeg har skrevet, det er, hvad jeg mener.

Hortense. Det er, hvad min Fætter lige i dette Øieblik sagde mig.

Paimpol. Jeg skylder den Tilstaaelse, det er, hvad han altid har forsikkret mig.

d'Ancenis. Der hører De.

Hortense. Af en Medbeilers egen Mund. (Josseline flyer Kerbennec Brillerne og gaaer hen tilvenstre).

Kerbennec (tager Brillerne og læser hurtig). „Jeg modtager med Iver og Erkjendtlighed" . . . Jeg bliver ganske confus . . . jeg har jo i dette Øieblik læst . . . læst med egne Øine . . . formelig læst —

Hortense (indsmigrende). Hvad, Du troer Dine egne Øine (peger paa Paimpol) bedre end en Hædersmands Ord, bedre end Din Søstersøns Forsikkringer, bedre end Din Datters Bønner?

Kerbennec. Men —

Hortense. Hvad kan Du efter alt dette ønske mere? Hans Bekræftelse . . . hans Løfte . . .

d'Ancenis (med Varme). Jeg giver det.

Hortense. Han giver det.

Josseline. Han har givet det og det to Gange . . . thi han har skrevet to Gange, det kan jeg bevidne.

d'Ancenis (halvsagte til Josseline). Hvis Du ikke tier, saa —

Kerbennec. Hvad mener hun med de to Gange?

Hortense. At han har givet det til Dem . . . og til mig. (Vender sig mod d'Ancenis).

Kerbennec (ryster paa Hovedet). Man fører mig bag Lyset, det er jeg vis paa. (til Hortense) Og Du —

Hortense (indsmigrende). Om det skulde være sandt, saa føre vi Folk bag Lyset for Deres egen Lykkes Skyld.

d'Ancenis (munter). Og beder Vorherre, at han skjænker os den.

Kerbennec (bevæget). Det er muligt. (seer endnu engang paa Brevet) Men at blive ført bag Lyset uden at vide hvordan.

d'Ancenis. Er der ikke Andet iveien, saa skal De faae det at vide.

Kerbennec (hurtig til d'Ancenis) Og naar?

Hortense. Dagen efter Bryllupet.

Kerbennec (munter). Nu, om det saa blot var af Nysgjerrighed, kunde jeg fristes til at sige Ja.

Alle. Nu er det sagt. (Kerbennec seer bevæget paa sin bedende Datter; derefter rækker han d'Ancenis Haanden; denne griber den og kaster sig i hans Arme.)

Hortense (betragter dem). Ingen Montaigner mere!

d'Ancenis. Og ingen Capuleter!

Kerbennec. Og jeg haaber, at Herr Paimpol som høimodig Medbeiler vil tjene os som Vidne.

Paimpol. Naa, det er De vis paa . . . ja maaskee ... jeg maa have Betænkningstid.

Hortense (halvsagte). Paa den Betingelse, at Fætter ikke mere troer paa sin Stjerne.

d'Ancenis (betragter begge). For Fremtiden vil jeg blot troe paa min Kone.